

Olot, entre Figueres i Girona

La capital de la Garrotxa, de l'aïllament a les comunicacions a crear una xarxa empresarial de notable potència

He fet una interpretació una mica lliure de les paraules de Serra i alguns adjectius són meus, però em permet parlar d'Olot i la Garrotxa, ciutat i comarca on hi he estat en pocs dies i que em permet fer referència a dues persones ja desaparegudes. El primer és Eudald Morera, fundador de l'empresa Royal Verd que gestiona i cuida la gespa de camps de futbol a tot el món. Sense anar més lluny, el partit inaugural d'aquest Mundial es va jugar en un dels camps dels que són responsables de la gespa, el mític Estadio Azteca de Mèxic DF. Vaig conèixer l'Eudald en un camp de futbol, com no podria ser d'altra manera, fa 25 anys, crec que era al Camp Nou on va començar a gestionar la gespa. Com que jo soc «futbolero», tant com a afeccionat com per afers professionals l'anava trobant per diferents estadis. Contestava joiosament amb un somriure a la meua pregunta rutinària: «Aquesta gespa també es teva, Eudald?». L'èxit internacional de la seva empresa va topar amb la malaltia oncològica de la que va morir aquesta tardor, però li va donar temps de posar en marxa Vallviva, un festival musical destinat a generar beneficis per a la recerca que -sense perdre la seva naturalitat i senzillesa- té tots els detalls de categoria i serveis que tant agraden a Olot i que probablement correspondrien a esdeveniments de més volada. Però no se n'han volgut estar de res. Els grans xefs d'estrella Michelin per al sopar VIP, la resta de serveis de restauració, les atencions i comoditat als assistents, la meravellosa finca Les Brides de Les Preses. I, almenys la nit que jo hi vaig anar, deu graus menys de temperatura que a Girona o Barcelona, una frescor idíl·lica per seguir l'espectacle Mare Mundi de la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya impulsada per Josep Lagares, amb la Polifònica de Puig-reig i un bon grup d'intèrprets al front dels quals hi havia la Beth Roderigas. Sota la direcció de Francesc Cassú, titular de La Principal de la Bisbal, component nuclear de l'orquestra amb la incorporació de joves músics. La segona visita a Olot ha estat més trista per una notícia. La mort de Domènec Espadale, un dels empresaris més representatius tant de la Garrotxa com de les comarques gironines ja que ha ocupat durant tres dècades tant la vice-presidència com la presidència de la Cambra de Comerç de Girona. Germà d'un bon amic meu, en Bartomeu, resident a Madrid i pioner i líder durant dècades del negoci de la sonorització de continguts audiovisuals, musicals i publicitaris. En Domènec va dedicar temps i esforços als interessos generals i a la millora de la vida de la gent. Quantes vegades des de que el vaig conèixer fa 40 anys hem parlat dels problemes endèmics de comunicacions a Olot, que poc a poc han anat millorant tant pel que fa a la connexió amb Vic i Barcelona per Bracons o les millores cap a Banyoles o Girona. Qui no et diu que aquesta enorme dificultat que patien per al transport de persones i mercaderies amb la resta del país, l'haver d'espavilar-se per no ser vistos amb el tòpic de la ciutat dels sants, ha estat decisiu en la gènesi del geni que han demostrat creant una potentíssima xarxa empresarial. Companyies que venen arreu. Per exemple Noel Alimentaria, que ha estat bàsica precisament en la creació i continuïtat de la Fundació Eudald Morera, amb l'empenta de l'Anna Bosch i en Joan Boix. Sempre he tingut bons records d'Olot. De jove, lúdics, gastronòmics o futbolístics. A vegades amb alguns amics anàvem a sopar a Ca la Seca de Tortellà i després a Kratter's de festa. O directament a sopar al Purgatori, que als anys setanta i vuitanta del segle passat era un dels millors i més cars restaurants de la província.